

νὸν ἀπολόεισθε λαρεῖς μὴ μὲν βαρεῖα φωνή,
γαλᾶλι κ' ἡ κρημνά μου κ' ἀκούω τὸ σχοινί.
Σήμερα μοῦκεσαν μπαζὴ τὴν θλιθεὴ ψυχὴ μου,
νὸν ἀπολόεισθε Λέσποτα κ' ἄς ἔχουν τὴν εὐχὴ μου.

Εἶπαν αὐτὰ καὶ μ' ἐξέλαυν κ' ἀκράτητον χαρὰν
πρὸς τὸν Τρικοῦπην ὅσπερ αὖτ' οἱ τρεῖς ἀναφάνει:

Φασουλῆς καὶ Περιελίτης. ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περιελίτης, ποῦ σὰν σκυλιὰ μαλλόνουν,
ἐστὼν ἐρικρινῶν τοῦ σαρῶς φερὸν πλάκατ' ἐσπλύνουν.)

Π.—Ἔϊ πῶς τὰ βλίπεις, Φασουλῆς;

Φ.—Μὴ θαρρῆς πῶς ὁ στρατὸς δὲν ἔχει κ' ἀνδρας πρώτης.
Εἶναι, καυμίνε Περιελῆ, καμπόσκ παλληκάρια,
ἰσοῦ γιὰ φύλλον πῆδημα δὲν πένουν τὰ γυμάρια,
τῆς δὲ πατρίδος τὸ σπαθί, διαβόλου στραβοκάνη,
τὰ παλληκάρια τὰ σωστὰ σιμνότερα τὰ κάνει.

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, πονηροτάτη γίνα...

Φ.—Γιὰτὶ, μωρὶ;

Π.—Καὶ μ' ἐρωτᾷς... σὲ πᾶσι τρία κ' ἕνα,
καὶ μὴ θαρρῆς πῶς μὴ γέλως μὴ τίποτ' κολυβίζω...

Φ.—Ναί μὲν μὴ πᾶσι ριπιτὶ, μὰ λῆει τὴν ἀλήθεια...
μάθε πῶς σὰν τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι κ' ὁ στρατὸς
καὶ μὴτε πρέπει νὰ 'μῖλῃς γιὰ τοῦτον προσιτῶς,
ἰσοῦ γιὰ καθήμετ' ὅτ' ἡ πύργος τῶν προγόνων
τὸν σπουδαῖον κλίνουν δεινὸν καλοκοπάνων,
καὶ μ' ὅλη τὴν κακομεριὰ καὶ τὰ σκελὰ μας πᾶθῃ
τὸ παλαιὸν μας ὄνειρον ἀπ' ἔλους δὲν ἔχθῃ,
προσκίνει σίβου τὸν στρατὸν καὶ τὴν σημαῖαν τίμα
ὡς πᾶντον ἐρωτάτων κηρύλλων καὶ κτήμα.

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, πονηροτάτη λῆρα...
οἱ κῆβι κρυὸς τούρτουρας...

Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.

Καὶ μὴ θαρρῆς ἀξίνεοσαι τὸτ' στρώμα των πῶς γίνουσι
κ' ὅτι δὲν πρέπει σὰν κ' ἡμᾶς τὸ ρῆσιν των νὰ πένουν,
ἄλλ' ἱπποδὶ φοροῦν σπαθί καὶ σιμῶλον κορώνας
πρέπει νὰ ρίθουν ἀρᾶνεις ἀλειψμένοι 'στους στρατῶνας.
Μὲ τίποτε κουρσοφύλακα δὲν βγαίνει προκοπῇ
κ' ἂς μὴν τὸ παρακάνωμ γιὰτ' εἶναι καὶ 'τροπή.
Καὶ σὲς ἰσὺ νυχθημερὸν μὴ σὶ, συνάδαρὶ μου,
κορσοφυλᾷ 'στὸ Φάλλο καὶ πᾶν τον καπρὶ μου;
'Ἀς μὴ φωνάζωμ γι' αὐτοὺς πῶς τὸν καιρὸ των χάνουν
χωρὶς κανένα πόλεμον τῆς προκοπῆς νὰ κάνουν.

Καὶ δὲν μοῦ λῆς, παρακαλῶ, βρε Περιελίτη γέχα,
ποῦ νὰ τὸν βροῦν τὸν πόλεμο;... ἡ μὴ νομίζεις τάχα
πῶς; πρέπει γιὰ νὰ τὸν εὐροῦν νὰ πάει 'στὴν Κορίε
μὴ τοῦ στρατοῦ τὸν Λη-Χοῦ Τεῖχα νὰ γίνουσι μὲ παρία;
ἡ θίλεις καθεὶ γαλόνιος συχνὰ νὰ προσπαθῇ
χωρὶς προκλήσεις κ' ἀφορμὰς ἀπὸ τοῦς ἄλλοφύλους
εἰς τὰ καλὰ καθόμμενα νὰ βγάλῃ τὸ σπαθί
καὶ 'στὰς σιὰς νὰ ρίχνεται καὶ 'στους ἀνεμερούλους;

«Ἐκ τῆς βαλθίδος ἂν ποθῇ τοὺς ξένους νὰ κυττῇ
καὶ τὸν προγόνον τὸν κλεινὸν τὸ γόντρον νὰ σώσῃ,
οἱ κρεββατῶν καὶ ρουσσάτων καμπόσκων νικητῆς,
προδιδασκῶν ἀνώτερον αὐτοστιγμὰ νὰ δώσῃ,
ἀντὶ δὲ πάσης φυλακῆς, ποινῆς καὶ τιμωρίας
νὰ κόψῃ, πρὸς ἀνάμνησιν μεταλλίων ἀνδρείας
κ' ἔτσι Σωτήρας ὅπως πρὶν δὲ ἀνορθώθῃ, καλῶρος,
ἡμεῖς οἱ τρεῖς... ὁ Κοραῆς, ὁ Ρήγας, ὁ Γρηγορίου».

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, διαβόλου μπακαλιάρου...
Φ.—Νὰ πίντε μὲς 'στὰ μάτια σου καὶ τὸν καπὸ σου φλέρε.

«Στὸ δίχρο δίχρο, Περιελῆ, καθίνας μας ἄς δώσῃ.
ἂν δὲ πολάρουν κέπτοε σὰν νικητὰ καμπόσκων
κ' ὑπὲρ τὸ δῖον τὰ σπαθί 'στὰ μάρμαρα κυττῇ,
ἐνὼ πολλὰ κορόδωματα καὶ πῶς δὲν μὲς πᾶναι,
μὰ σὺ καθὼ φιλόσοφος καὶ μ' ἡμῖνα κρῖνε:
πῶς τὸ πολὺ τὸ κόρωμα τῆς κρᾶσῆς μας εἶναι,
καὶ δυσκόλα θὰ 'βρῇς Ρωμῶν, σπαθοῦ καὶ πολιτῆ,
χωρὶς νὰ κἀν τὸν βρῶν μὴ σηκαμένη μύτη.

Ἄστα νὰ πῇ 'στὸ διαβόλο... καὶ τώρα, Περιελίτη,
καθίνας μας 'στὴν τοσπὴ του πᾶν τὸ τυγὸν βελίτω,
καὶ κλῆψι γιὰ τὸ σπῆτι σου καμπότα μαζιλάρου,
κανένα κύλινδρον χαρτιοῦ, κουβίτ' αὐτὸ καὶ λυγάρη,
ἰσὺ δὲ κλῖβ' ὡς λάφυρον αὐτῆς τῆς ἱστροπείας
πενήντα διαβολογυατροῦ: καὶ δῖκα σουρεντίες.

Κι' ἂν τὸν στρατὸν τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὴ τὸ παραπάνω
ἀπὸ δειλίαν ἄναδρον καθόλου δὲν τὸ κάνω...
ἰσὺ, μωρὶ, δὲν σιμᾶμαι κ' αὐτὸν τὸν Μποναπάρτη
κ' ἐπαῖξα ρόλον ἄλλοτε παλληκαρῶ κ' ἀνδρότη,
καὶ τότεῖς πολλὰς φορὰς οἱ καθεὶ κακομορῇ
κ' ἐν περὶβόλῳ καὶ κρυπτῶν κ' ἐν μεσημβρίᾳ πλήθει.

Π.—Μωρὶ ποζαναὺ τὰ λῆς αὐτὰ;

Φ.—Σὲ εἶναι, ροδιτοσπῆρ,
ποῦ τώρα τώρα τῆς φακῆς μου 'βρῆκες παλληκάρια.

Π.—Εἶμαι, μωρὶ, καὶ εἰναιμαί, κ' ὁ κόσμος ἂς τάκοισθ'...

(Αἰθρῆς μακροδὲν φκίνεται μὲς σιὰς μὴ μοῦσι.)

Φ.—Γιὰ κῦτταξ' ἕνα φάντασμα...

Π.—Καρόξ, μωρὶ, καὶ θάρος...

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περιελῆ... μοῦ εἰναιτες φαντάσμος.
«Ἐμπρὸς λοιπὸν περὶ παντὸς τὸν κῆδον ν' ἀναρρίψωμ,
ἀλλὰ δὲν εἶναι κ' ἄσχημο γενναῖος νὰ τὸ στειφώμας.

Φ.—Σὲν κίτρο μοῦ 'κτριπνῖες...

Π.—Καὶ σὺ σὰν τὸ λαμόνι.

Φ.—Τίς σὺ...

Π.—Σκαμὸς, μὴν τὸν 'ρωτᾷς. ὀκρῶ πῶς μὲς σιμῶναι.

(Θάνατι κοντὰ των ἡ σιὰ μὴ βήματα μεγάλα
κ' ἐκ τῆς τρομαρῆς τῆς πολλῆς τὰ γόντα των λύνονται,
οὐχ ἦτον μὲ τὰ τίσερα τὸ βάλουν 'στὴ φυγάδα
καὶ μὲς 'στ' ἀνόνυμα τὸ Χῶν καταδρεγνέται κλίνονται).